

Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ

Δελτίο Επικοινωνίας Μελών Συνδέσμου Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας “Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

Ιδιοκτήτης - Εκδότης:

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ “Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

Δ/ση Γραφείου: Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31 • τηλ.: 210.52.38.158 • ΚΩΔΙΚΟΣ 2532 • www.kaloskopi.gr
(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο: το εκάστοτε Διοικητικό Συμβούλιο)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄ • ΧΡΟΝΟΣ 33ος • ΤΕΥΧΟΣ 148 • ΙΟΥΛΙΟΣ – ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2008

Διακοπές στην Καλοσκοπή

Καταπληκτικό ήταν το φετινό καλοκαίρι για όσους προτίμησαν να κάνουν διακοπές στην Καλοσκοπή. Καυτό, αλλά και με το παραπάνω δροσερό. Μπορεί το θερμόμετρο να σκαρφάλωνε σε υψηλές θερμοκρασίες, αλλά η κυκλοφορία μας ήταν άνετη και η ζακέτα απαραίτητη.

Μόνο σε τέτοια μέρη συνειδητοποιείς ότι ο χρόνος των διακοπών περνά ουσιαστικά με έναν περίπατο στο Κεφαλαύλακο, στον Αγιαννάκη, στο Στρογγυλό, αλλά και μια βόλτα στον κήπο να μαζέψεις τα ζαρζαβατικά, τα φρούτα και τα λουλούδια.

Το παιδομάνι ήταν μεγάλο φέτος στο χωριό. Τα μεγαλύτερα παιδιά που με τις φωνές τους, τα τραγούδια και τα γέλια τους, έδωσαν ζωή στο χωριό και διαπίστωσαν ότι μπορούν να βγαίνουν βόλτα χωρίς οι γονείς τους να ανησυχούν. Οι μέρες περνούσαν χωρίς τα κινητά τηλέφωνα και τα sms, γιατί ήξεραν ότι στον παρακάτω δρόμο και στην πλατεία θα συναντήσουν τους φίλους τους, αλλά θα κάνουν και καινούργιους. Επίσης δεν έλειψαν τα φλερτ μεταξύ αγοριών και κοριτσιών, που έδιναν ραντεβού και για το επόμενο καλοκαίρι!

Μεγάλο ήταν το κέρδος των μικρών παιδιών στις φετινές τους διακοπές. Ήπαιζαν στις κούνιες της Ρούγας και της Κακοτράχης και είχαν τη χάρη να έχουν κοντά τους τους αδειούχους γονείς τους και τους συνταξιούχους παππούδες τους. Η επαφή τους με τη φύση τα έκανε

να αγαπήσουν το χωριό, δίνοντάς τους ερεθίσματα να ασχοληθούν μαζί της.

Σε πολλές γειτονιές οι γυναίκες έστρωναν τα τραπέζια στις αυλές και τις βεράντες, με τα φλιτζάνια γεμάτα αχνιστό ελληνικό καφέ, απολαμβάνοντάς τον συνοδεία κουβεντούλας ανάμεσα στις ευωδιές του βασιλικού και των αρωμάτων των λουλουδιών που πλημμύριζαν την ατμόσφαιρα και έδιναν την αίσθηση ότι ζεις σε ορεινό χωριό. Είχαμε γίνει όλοι μια οικογένεια μεταξύ μας. Οι γειτόνισσες ξυπνούσαν και ρωτούσαν η μια την άλλη ποιανής τα λουλούδια (κολοκυθιάς) είχαν σειρά για μάζεμα...

Οι εκδηλώσεις του Τοπικού μας Συμβουλίου και των Συλλόγων μας ήταν ιδιαίτερα επιτυχημένες προβολές ταινιών, οργάνωση παιχνιδιών, θέατρο, εκδρομές.

Ένας ακόμα λόγος που θέλουμε να κάνουμε διακοπές στο χωριό είναι το γεγονός ότι στα καστήματα υπήρχε πάντα αφθονία φαγητών μαγειρεμένων και της ώρας. Πρόθυμα μας εξυπηρετούσαν και το ξενύχτι στις φεγγαρόλουστες βραδιές ήταν ο κανόνας.

Η Κουκουβίστα φέτος μας χάρισε απλόχερα την ομορφιά της και την φιλοξενία της, την ιστορία της και τον πολιτισμό της. Όλα αυτά σε συνδυασμό με το λαμπερό πράσινο της ημέρας και το ασημί από τις φεγγαρόλουστες βραδιές!

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΑΝΑΠΛΑΣΗ ΜΟΝΟΠΑΤΙΟΥ ΠΛΑΤΕΙΑ - ΚΑΚΟΤΡΑΧΗ

Εγκαταστάθηκε στο χωριό ο εργολάβος πού έχει αναλάβει την πλακόστρωση του υφιστάμενου μονοπατιού **Πλατεία - Κακοτράχη** με ακανόνιστες πέτρες.

Από τη σύμβαση της ανάθεσης προβλέπεται η τοποθέτηση κιγκλιδωμάτων και κάδων απορριμάτων. Θα κατασκευαστούν παγκάκια και στύλοι φωτισμού σε όλο το μήκος του μονοπατιού. Επίσης θα διανοιχτεί τάφος σε μικρό μήκος του δρόμου όπου υπάρχει διαμορφωμένο πλάτημα.

Στην σχετική έκθεση αναφέρεται ότι σκοπός του έργου είναι να βελτιώσει και να αναβαθμίσει την αισθητική του χώρου και να δημιουργήσει συνθήκες αναψυχής τόσο στο τοπικό διαμέρισμα Καλοσκοπής όσο και γενικότερα στο Δήμο Γραβιάς και όλες οι εργασίες που θα πραγματοποιηθούν θα είναι σε άρτια συνάρτηση με το φυσικό περιβάλλον του χώρου και σε καμιά περίπτωση δεν θα θιγεί η αισθητική αυτού.

Ο πρόεδρος του Τ.Σ. Δημ. Τσιαμπάς ανάμεσα στον εργολάβο και τον Νίκο Μώρη παρακολουθούν την εκτέλεση του έργου.

ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ ΜΕ ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ

Το κοινοτικό μας κατάστημα, το κοινοτικό γραφείο και το ιατρείο εξοπλίστηκαν με 16 σώματα καλοριφέρ και μπόιλερ ζεστού νερού. Όλοι αυτοί οι χώροι θερμαίνονται με αυτονομία. Ύψος δαπάνης 6.500 ευρώ. Για τη δαπάνη προσέφεραν οι κτηνοτρόφοι Ευάγγ. Κορομπίλης 3.000 ευρώ και η Κική Σακαντάρη 1.000 ευρώ. Ο Πρόεδρος και το Συμβούλιο τους ευχαριστούν θερμά.

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΑΓΩΓΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ ΝΕΡΟΥ

Ο ίδιος εργολάβος άρχισε την τοποθέτηση αγωγών μεταφοράς πόσιμου νερού από τη δεξιά μενής της Κακοτράχης μέχρι την πλατεία του χωριού, όπου γίνεται η σύνδεσή του με το κεντρικό εσωτερικό δίκτυο ύδρευσης. Πρόκειται για την αντικατάσταση των παλαιών αμιαντοσωλήνων.

Η προϋπολογισθείσα δαπάνη του έργου αυτού ανέρχεται στο ποσό των 85.498 ευρώ.

Οι καινούργιοι σωλήνες που θα αντικαταστήσουν τους αμιαντοσωλήνες.

ΝΕΕΣ ΚΟΛΟΝΕΣ Δ.Ε.Η

Τοποθετήθηκαν τέσσερις κολώνες Δ.Ε.Η. με φωτιστικά σώματα σε διάφορα μέρη του χωριού ώστε να ενισχυθεί ο νυχτερινός φωτισμός του.

ΔΙΑΝΟΙΞΗ ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Το Τοπικό μας Συμβούλιο ξεκίνησε μια επιτυχημένη προσπάθεια διάνοιξης δρόμων σε μέρη που η πρόσβαση των χωριανών είναι δυσχερής. Έτσι έγιναν διανοίξεις στην Κατράχη, στα Μαντέικα κ.λπ. Πρόσφατα έγινε μια σπουδαία διάνοιξη από Καλοθανασείικα - Τσαγκάρη και έφτασε στα Τσιρωνείικα σπίτια. Ήδη γίνεται προσπάθεια για τη συντήρηση και βελτίωση αυτών των δρόμων καθώς και την επίστρωσή τους με αδρανή υλικά.

Πολιτιστικές Εκδηλώσεις

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος οι καλοκαιρινές εκδηλώσεις στο χωριό ήταν πολλές και ενδιαφέρουσες και πολύ πετυχημένες.

— Στις 25, 26, και 27 Ιουλίου όπως και πέρσι, πραγματοποιήθηκε το Φεστιβάλ «**Ήχοι του Δάσους**» του Συλλόγου «**Ελιά**», το οποίο συγκέντρωσε πολλούς επισκέπτες και έδωσε ζωή και κέφι στην ατμόσφαιρα της Αγίας Τριάδας. Η παρουσία του χωριού μας έγινε με ξεχωριστό περίπτερο. Στο στήσιμο και τη λειτουργία του περιπτέρου βοήθησαν εκτός από τη **Ρούλα Δανιήλ, οι Νικηφόρος Ζούγρος και Μάριος Πολυχρονιάδης**.

— Φέτος η **Εύη Θεοφανίδου**, την οποία ευχαριστούμε θερμά, ασχολήθηκε τα πρωινά με δημιουργική απασχόληση των παιδιών. Προϊόν αυτής της ωραίας ενασχόλησης είναι η δημιουργία σουβέρ από τα παιδιά, τα οποία πωλούνται στην Λαογραφική μας Έκθεση.

— Στις 11 και 12 Αυγούστου, ο **Μάριος Πολυχρονιάδης**, τον οποίο επίσης ευχαριστούμε πολύ, δίδαξε στα παιδιά ζωγραφική. Ίσως η Καλοσκοπή αναδείξει κι άλλα κρυμμένα ταλέντα.

— 12 - 13 Αυγούστου. Το τουρνουά του τάβλι στην Καλοσκοπή εδραιώθηκε. Οι συμμετοχές ήταν πολλές. 22 λάτρεις του τάβλι αγωνίστηκαν για την πρωτιά. Μεταξύ αυτών και μια γυναικεία συμμετοχή, αυτή της **Καίτης Δανιήλ-Πολυχρονιάδη**. Φέτος συμμετείχαν και πολλοί νεαροί. Ο **Λου-**

Ρίξε μια ζαριά καλή.... Οι μονομάχοι της τελευταίας παρτίδας ο **Λουκάς Πριόβολος** και ο **Αλέκος Σίμος**.

κάς Ν. Πριόβολος έδωσε την τελική μάχη με τον **Αλέκο Σίμο**. Νικητής ο **Αλέκος Σίμος**.

Και του χρόνου ακόμη περισσότερες συμμετοχές.

— 14 Αυγούστου. Ο Εσπερινός την παραμονή του 15αύγουστου στο εκκλησάκι της Παναγίας, είναι ίσως από τις πιο κατανυκτικές στιγμές της εορταστικής περιόδου.

Μετά την περιφορά της εικόνας και την αρτοκλασία του Συλλόγου Λαμίας, ακολούθησε το διασκεδαστικό κομμάτι της βραδιάς με χορό στην πλατεία της εκκλησίας. Εντυπωσιακή ήταν η παρουσία νέων παιδιών (πιτσιρίκια μπορώ να πω) που μας κατέπληξαν όλους οι επιδόσεις τους στους δημοτικούς χορούς. Έτσι και φέτος όλοι γευτήκαμε το λουκουμάκι μας και χορέψαμε υπό τους ήχους της μουσικής του **Χρήστου Ψωμακέλλη**. Και του χρόνου.

Τμήμα από το μεγάλο χορό που έστησαν τα παιδιά στην Παναγία. Στη φωτογραφία είναι η **Νάσια Βελέντζα**, η **Κωνσταντίνα Τομαρά** και η **Ευγενία Κανατά**.

— 15 Αυγούστου. Εορτάστηκε και φέτος με ιδιαίτερη λαμπρότητα η Κοίμηση της Θεοτόκου. Η λειτουργία στην Παναγία δίνει την ευκαιρία στους Κουκουβιστιανούς για ένα καλοκαιρινό α-ντάμωμα.

Αρτοκλασία στο προαύλιο της Παναγίας που έκανε η εκκλησία μας και η οικογένεια Κων/νου Ι. Τούμπα.

— 16 Αυγούστου. Η πλατεία του χωριού θύμησε παλιές καλές ημέρες.

Ο Σύνδεσμος Αγία Τριάς ενοικίασε τραπέζια και καρέκλες και κάλυψε την δαπάνη της ζωντανής ορχήστρας 5 ατόμων για την διασκέδαση των Κουκουβιστιανών και των επισκεπτών. Το κλαρίνο αντήχησε πέρα ως πέρα και ο χορός κράτησε ως τις πρωινές ώρες.

— 17 Αυγούστου. Θεατρική παράσταση που προσφέρθηκε από τη Δημαρχία. (βλ. ειδικό αφιέρωμα).

— 18 Αυγούστου. Αγία Ελένη, Κεφαλόβρυσο. Τι πιο ωραίο περιβάλλον για αντάμωμα και καλή παρέα. Γιαυτό και εμείς καθιερώσαμε να πίνουμε το καφεδάκι μας, το τσιπουράκι, το λουκουμάκι και το υποβρύχιο, όλοι μαζί αντάμα στον χώρο αυτό. Φωνές, γέλια, ανέκδοτα και αναμνήσεις από τα παλιά, συνθέτουν το πνεύμα της συγκέντρωσης αυτής ανανεώνοντας τις φιλικές σχέσεις των συγχωριανών και των φίλων.

Η γιαγιά **Παρασκευή Χαμηλού** έδωσε το σύνθημα του τέλους της συγκέντρωσης με δημοτικά τραγούδια που θύμησαν παλιές εποχές όταν οι άνθρωποι διασκέδαζαν τραγουδώντας χωρίς μικρόφωνα και ηχεία.

Την εκδήλωσή μας αυτή τίμησαν με την παρουσία τους ο δήμαρχος **Αθ. Μανανάς**, ο αντιδήμαρχος **Κορομπίλης** και ο πρόεδρος του Τ. Σ. **Δ. Τσιαμπάς**.

Πιστεύουμε ότι του χρόνου θα οργανωθούμε καλύτερα, ώστε το σκοτάδι να μη μας αναγκάσει

να εγκαταλείψουμε το Κεφαλόβρυσο και να διακόψουμε το γλεντοκόπι!

Καλό θα ήταν να γίνει μια προσπάθεια ηλεκτροφωτισμού τόσο της πηγής όσο και του χώρου γύρω από την Εκκλησία.

ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ

Ένας νέος τρόπος διασκέδασης των μικρών παιδιών του χωριού μας κατά τους καλοκαιρινούς μήνες ήταν φέτος η πρωτότυπη ιδέα να γιορτάσουν τα γενέθλιά τους στην πλατεία του χωριού.

Έτσι μεταξύ γλυκών, αναψυκτικών, διαφόρων εδεσμάτων, μπαλονιών και οπωσδήποτε χορού, έσβησαν τα κεράκια των γενεθλίων τους τα παιδιά: Κολλύρης Γιάννης του Σταύρου, τα αδελφάκια Κωνσταντίνος και Δήμητρα Βλαχόπουλου (μαμά Έφη Δ. Δανιήλ), Ρούλη Νικολακοπούλου (μαμά Διδώ Αλεξίου) και Νίκος Βασιλειάδης (μαμά Ελένη Δημ. Παπαγεωργίου).

Να τα εκατοστήσετε παιδιά!

ΓΛΥΚΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος το Πολιτιστικό μας Κέντρο το ενισχύσαμε με διάφορα προϊόντα. Ρίγανη, τσάι, χυλοπίτες, τραχανά, μέλι, γλυκά και μαρμελάδες...

Τα γλυκά και οι μαρμελάδες παρασκευάστηκαν από Κουκουβιστιανά χέρια με τοπικά προϊόντα και βέβαια χωρίς συντηρητικά. Γιαυτό και έγιναν ανάρπαστα. Θέλουμε λοιπόν να ευχαριστήσουμε τις κυρίες: **Αλεξίου Φιλίτσα, Δημοπούλου Ταξ. Ρίτα, Κολλύρη Αθανασία** και **Δανιήλ Νικ. Βασιλική** για τις γλυκές και πεντανόστιμες προσφορές τους!

Αναμνηστική φωτογραφία από την απονομή της επάθλου στον νικητή του τουρνουά τάβλι στον Αλέκο Σίμο.

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΝΕΩΝ

Η **Δήμητρα Κωνσταντινίδη** (εγγονή της Κούλας Μαλιβίτση) εισήχθη στην Παιδαγωγική Ακαδημία της Αλεξανδρούπολης.

Ο **Ευθύμιος Χαμηλός** του Παναγιώτη εισήχθη στο ΕΜΠ Αθηνών στο τμήμα των τοπογράφων.

Ο **Δημήτρης Τσίγας** του Ευάγγ. εισήχθη στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Ο **Δημήτρης Κούκουνας** του Κων/νου και της Μαρίας Αθ. Ματζιού, εισήχθη στο Λογιστικό τμήμα Μεσολογγίου.

Ο **Γιάννης Γρηγοράκος** του Πέτρου και της Δήμητρας Αθ. Αλεξίου εισήχθη στην ΑΣΟΕΕ στο Τμήμα Οργάνωσης και Διοίκησης Επιχειρήσεων.

Η **Φένια Σαριδίη**, κόρη της Βασιλικής Φίκα, εισήχθη στην Παιδαγωγική Ακαδημία Φλώρινας.

Συγχαίρουμε και φέτος τα παιδιά για την επιτυχία τους και ευχόμαστε εις ανώτερα. Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε και για άλλα παιδιά για τα οποία δεν έχουμε πληροφορηθεί για τις επιτυχίες τους.

ΝΕΟΣ ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΣ

Ο **Κωνσταντίνος Δημ. Τσιαμπάς**, γιος του Προέδρου μας, πήρε το πτυχίο του φυσιοθεραπευτή από το Πανεπιστήμιο της Βουδαπέστης και συνεχίζει τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο του Μπράιτον στο Λονδίνο. Μπράβο Κώστα. Καλή σταδιοδρομία.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΠΡΟΑΓΩΓΗ

Η **Έφη Γουργιώτη**, κόρη της Μόρφως του Μαντά, εγγονή του Σπύρου Μαντά, εξελέγη λέκτορας στο Πανεπιστήμιο της Κρήτης, στο αντικείμενο της Διδακτικής Μεθοδολογίας. Η Έφη Γουργιώτη τελείωσε το Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, το Παιδαγωγικό Τμήμα του Πανεπιστημίου Caen της Γαλλίας, το Πανεπιστήμιο Paris Saint Denis του Παρισιού και το μεταπτυχιακό της στο τμήμα Στατιστικής του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών και απέκτησε το διδακτορικό της στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου.

Ως τώρα διατελούσε Πάρεδρος στο Παιδαγωγικό Ινστιτούτο Αθηνών.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ ΣΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ο **Παναγιώτης Παπαγεωργίου** τοποθετήθηκε ως υπασπιστής στην υπηρεσία του Προέδρου της Δημοκρατίας. Ο Παναγιώτης τελείωσε την Σχολή Ναυτικών Δοκίμων και στη συνέχεια υπηρέτησε σε πολλές μονάδες του Στόλου.

Απόφοιτος της Διακλαδικής Σχολής Πολέμου και σήμερα φέρει τον βαθμό του αντιπλοίαρχου.

Είναι γιος του Δημήτρη Παπαγεωργίου, λαμπρός αξιωματικός και με τη διάκρισή του αυτή τιμά την οικογένειά του και το χωριό μας.

Όλοι οι Κουκουβιστιανοί αισθάνονται υπερήφανοι για τον Παναγιώτη και εύχονται να έχει λαμπρή σταδιοδρομία.

«Και εις ανώτερα» Παναγιώτη!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ Ο ΤΑΣΟΣ Π. ΧΑΣΙΑΚΟΣ

Ο χωριανός μας διοικητικός δικαστής **Τάσος Π. Χασιακός** προήχθη προσφάτως στον βαθμό του προέδρου Πρωτοδικών διοικητικής δικαιοσύνης και τοποθετήθηκε στο Πρωτοδικείο Βέροιας. Είναι μια προαγωγή που απο όλους μας χαρακτηρίστηκε επάξια διότι

ο Τάσος, όπως και τα άλλα παιδιά του μακαριστού ιερέα Παναγιώτη και της Γεωργίας Χασιακού, διακρίνονται για το ήθος τους, την εργατικότητα και την επιστημονική τους συγκρότηση.

Συγχαρητήρια Τάσο, για την προαγωγή σου και ευχόμαστε να ανέβεις τη δικαστική ιεραρχία όσο πιο ψηλά γίνεται, γιατί το αξίζεις.

ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥΣ

*Οι ματζουράνες κι ένα νέο λουλουδόδεντρο, που το βλέπουμε να ευδοκίμει στα χωριά του κάμπου και το λένε **Στρατηγό** (από τον κήπο της Μαριάννας Μαλεβίτση)*

Το χωριό μας είναι χαρισματικός τόπος καθώς διαθέτει εύφορα εδάφη που όταν φυτευτούν μας δίνουν απλόχερα τους καρπούς τους. Πατάτες, φασόλια, καλαμπόκια, λαχανικά και διάφορα κηπευτικά καθώς και λογής λογής λουλούδια που κάθε καλοκαίρι μας δίνουν εκτός από τη χρησιμότητα και την ομορφιά τους.

Παλιότερα η παραγωγή ήταν μεγάλη και τα προϊόντα μας περιζήτητα στις αγορές και τα παζάρια της περιοχής. Στις μέρες μας τέτοια παραγωγική δραστηριότητα δεν υπάρχει πια. Υπάρχουν μόνο χωριανοί που με μεράκι αλλά συνάμα και με τη βοήθεια των μεταναστών εδώ και δεκαπέντε χρόνια, καλλιεργούν τους κήπους με πολύ καλά αποτελέσματα. Χαίρεσαι να βλέπεις την παραγωγή της Γιούλας Κυριαζή ή τα λουλούδια της

*Τα ηλιοτρόπια των κήπων μας.
Το ύψος τους έφτασε μέχρι τα 5 μέτρα!*

Γιούλας Κυρίτση, της Πηνελόπης Κυριαζή ή τα φασόλια του Νικ. Μαλιβίτση (Τσαρτσάρη) και την καταπληκτική πατάτα της Βαγγελιώς Κουμπούρη. Αλλά και του Γιώργου Αυγερινού, του Γ. Λίτσου και πολλών άλλων συγχωριανών μας.

Εκείνο βέβαια που είναι εντυπωσιακό ιδιαίτερα είναι η συγκέντρωση των σπόρων, κυρίως λαχανικών με σκοπό τη διάσωση των ντόπιων ποικιλιών, που γίνεται από τις γυναίκες του χωριού (Παρ. Τσίγα, Αθαν. Κολύρη, Αθανασ. Αυγερινού, Βασ. Δανιήλ και πολλές άλλες που αγωνίζονται για τη διαφύλαξη της κληρονομιάς μας, μετά την επέλαση των μεταλλαγμένων σπόρων.

Καλό μάλιστα είναι να προσπαθήσουμε όλοι όσοι καλλιεργούμε να προτιμούμε αυτούς τους παραδοσιακούς σπόρους έτσι ώστε να διατηρήσουμε τη βιοποικιλότητα της περιοχής μας αλλά και τις ντόπιες ποικιλίες.

Επίσης φορτωμένες ήταν και οι καρυδιές μας. Βέβαια ταλαιπωρηθήκαμε στο τίναγμα και στο μάζεμα. Οι «νέοι» εβδομηντάρηδες δεν μπορούν πλέον να χτυπούν με τον λούρο και να κάνουν τις συνεχείς επικύψεις που χρειάζονται για το μάζεμα, κι έτσι ένα σοβαρό μερίδιο της σοδειάς μένει τροφή για τα γουρούνια και τις βερβέρες (σκιουράκια)!

Ο Τσαρτσάλης μπροστά στις πανύψηλες φασολιές του!

ΜΙΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑΣ

ΜΟΡΦΩ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

Ο μπάρμπα Παναγιώτης και η Μόρφω Παπδάκη.

Η Μόρφω ζει με έναν δικό της ρυθμό και τρόπο.

Μπορεί να μένει δίπλα από τα πεθερικά της αλλά νοιάζεται για τα προβλήματά τους στην καθημερινότητα. Συντρέχτρα για όλους,

πόσο μάλλον για τους γονείς του άντρα της.

Λέγεται πως κάποιο χειμώνα ο παπά - Ευθύμης πηγαίνει με άλλους χωριανούς για κυνήγι στα «Μνήματα». Κάνει όμως τόση παγωνιά που οι κυνηγοί δυσκολεύονται να κυκλοφορήσουν. Τελικά όταν γυρίζουν, ο παπά- Ευθύμης είναι σε άσκημη κατάσταση. Έχει παγωμένα τα φρύδια, τα γένια αλλά και τα δάχτυλα που κρατάνε το όπλο. Μόλις τον βλέπει η Μόρφω, αμέσως ανοίγει ένα λάκκο μέσα στο σωρό της κοπριάς, και τον βάζει μέσα μέχρι το λαιμό. Μετά από κάποια ώρα ο παπάς αρχίζει να συνέρχεται, νιώθει πως τα μέλη του τον υπακούνε, οπότε η Μόρφω τον βγάζει, του δίνει καθαρά ρούχα και τον πηγαίνει μέσα στη γυναίκα του, η οποία παρακολουθεί άφωνη.

Στο χωριό μιλάνε συχνά για ληστές και κλέφτες στα χρόνια που ζει χωρίς τον άντρα της, αλλά η Μόρφω δε φοβάται γιατί στηρίζεται στη βοήθεια της οικογένειάς της. Πιστεύει πως την αγάπη και τη βοήθεια της οικογένειάς της δεν θα τη χάσει και διατυμπανίζει πως έχει δίπλα της 6 τουφέκια: Το ένα του πατέρα της, τα τέσσερα των αδελφών της και το άλλο του παραγιού τους.

Και φαίνεται πως την αντίληψη αυτή συνεχίζει να την κρατάει και όταν επιστρέφει ο άντρας της Παναγιώτης από την Αμερική.

Η ζωή βέβαια της Μόρφως αλλάζει προς το καλύτερο και δεν έχει πια να αγωνιστεί για την επι-

από τη **Βασιλεία Κυρίτση**

βίωση της οικογένειάς της εφόσον είναι στο σπίτι ο κύρης της και αυτός έχει κάνει το κουμάντο του. Έχει φέρει κάποια χρήματα με τα οποία αγοράζει σπίτι στην Αθήνα, στην περιοχή του Μεταξουργείου, ανακαινίζει το πατρικό σπίτι, το Παπαδέϊκο και αγοράζει μερικά κτήματα.

Έχοντας την εικόνα των σπιτιών της Αμερικής φτιάχνει στο πατρικό του μεγάλο μπαλκόνι με μακριά σκάλα την οποία κατασκευάζει ο επιδέξιος μάστορας, Δημήτριος Τσιρώνης (Τζίλας) και αναμορφώνει την πρόσοψη του σπιτιού και τα δωμάτια.

Η κίνηση αυτή είναι απαραίτητη γιατί το σπίτι είναι πολύ παλιό και είναι κτισμένο από το 1760, από τον παππούλη του.

Το σπίτι αυτό έχει ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, τον οντά, κάτι ξεχωριστό από τα άλλα σπίτια της Κουκουβίστας. Είναι ο χώρος όπου στα χρόνια της Τουρκοκρατίας έρχεται ο δικαστής ή ο Τούρκος εισπράκτορας να μαζέψει τους φόρους. Ο οντάς είναι ένας ξεχωριστός από το σπίτι, πάνω από τα κεραμίδια της σκεπής, στον οποίο ανεβαίνει ξύλινη σκάλα από το πλάι.

Έχει μέσα στρογγυλό σοφρά και στρωσίδια γύρω, όπου κάθονται οι επισκέπτες και οι ξένοι για να πάρουν σοβαρές αποφάσεις για το χωριό.

Χωράνε γύρω στα πέντε με έξι άτομα και δεν επιτρέπεται να μπει γυναίκα.

Είναι άβατο για τα θηλυκά μέλη της οικογένειας και αυτό σκανδαλίζει τη Μόρφω, η οποία τελικά επειδή δεν μπορεί και δεν της επιτρέπεται να μπει μέσα, πείθει τον άντρα της και το γκρεμίζουν.

Η επόμενη κίνηση του Παναγιώτη Παπαγεωργίου για τη βελτίωση της ζωής της οικογένειας είναι η αγορά ενός αλόγου, μιας φοράδας ξεχωριστής, που τη λένε «Ψαριά». Την αγοράζει από την «εύφορβη θεσσαλική πεδιάδα» και καυχείται για το απόκτημά της. Τρεις μόνο μπορούν να την καβαλικέψουν: Ο Παναγιώτης, η Μόρφω και η ανηψιά τους η Αγγέλω.

Σιγά –σιγά γίνεται η «μερσεντές» της Κουκουβίστας γιατί την παίρνουν οι νέοι στους γάμους, οι «συχαρηκάρηδες» ως το καλύτερο μέσο.

Μία και μοναδική φορά φεύγει από το χωριό, όταν τη ζητάει από τον Παναγιώτη ο Γεώργιος Αρ. Πριόβολος να πάει στην Ντρέμισα ως «συχαρηκάρης» σε κάποιο γάμο.

Στα 1930 περίπου ξεσπά η παγκόσμια οικονομική κρίση, το γνωστό «Κραχ».

Η τότε Κυβέρνηση, για να περιορίσει την κυκλοφορία του Εθνικού Νομίσματος, αποφασίζει την κοπή των χαρτονομισμάτων (πεντακοσάρικα, χιλιάρικα, πεντοχίλιαρα) στη μέση, ώστε κατά τη συνάλλαξη ή την εξαργύρωση στις Τράπεζες, να λαμβάνεται ως πραγματική τιμή η μισή από κείνη που αναγράφεται στο χαρτονόμισμα.

Αυτή την εποχή, κάποια μέρα στο παντοπωλείο του Νικολάου Πριόβολου οι θαμώνες – οι περισσότεροι αγράμματοι- με τις γνώσεις που έχουν, συζητούν το «καυτό γεγονός». Ανάμεσά τους, τακτικός πελάτης, είναι και ο Παναγιώτης Παπαγεωργίου, ο οποίος αναλαμβάνει την πρωτοβουλία της ενημέρωσης.

Φαίνεται πως είναι αρκετά ενημερωμένος γιατί μετά την ομιλία του οι περισσότεροι φωνάζουν με χειροκροτήματα «τέλειος, τέλειος, ίδιος ο Πρωτοπαπαδάκης.....». Ο Πρωτοπαπαδάκης δε είναι ο αρμόδιος Υπουργός των Οικονομικών, πολιτικός, Βουλευτής Νάξου, ο οποίος αναγγέλλει το μέτρο «της περικοπής κατά το ήμισυ των Εθνικών Χαρτονομισμάτων».

Από κείνο το περιστατικό και μετά οι χωριανοί, αφού τεμαχίζουν το επίθετο του Υπουργού και το μικραίνουν, τον αποκαλούν Παπαδάκη.

Ο Παναγιώτης προσαρμόζεται πάλι στη ζωή του χωριού του και μάλιστα με τον «αέρα» του Αμερικάνου σκέπτεται να ασχοληθεί με την πολιτική.

Βέβαια η Μόρφω σταματά να κάνει τις «παλλικαριές» με το κλέψιμο των ζώων, μεγαλώνει δε και ωριμάζει αλλά δε σταματά να αντιμετωπίζει την καθημερινότητα με εξυπνάδα, «αντριλίκι» και δύναμη.

Μετά το 1930, στο χωριό κυκλοφορεί ελεύθερος ο σκύλος του Θύμιου του Κατσανιώτη, ο οποίος συνεχίζει να κρατά την παράδοση και φοράει ακόμη την πουκαμίσια, τη φουστανέλλα, το φέσι και τα αρβανίτικα τσαρούχια.

Ο σκύλος είναι άσπρος με μαύρες βούλες, γιγα-

ντόσωμος, καλοθρεμμένος, κακομαθημένος και ονομάζεται «Μπαλούρδος».

Ελεύθερος, όπως περιπλανιέται στο χωριό, αποτελεί το φόβητρο των άλλων ζώων αλλά και των κατοίκων. Κάνει ζημιές στα κοτέτσια και στις αχυρώνες, τρώει τα αυγά, τις κότες, τα κουνέλια, κλέβει φαγητά κρεμασμένα στην κληματαριά, και κανείς δεν επιχειρεί και δεν τολμά την εξολόθρευση του αλλά παραμερίζει από το δρόμο με την εμφάνισή του και κρύβεται σε θάμνους από το φόβο του. Τα μικρά παιδιά στο σχολείο, με το άκουσμα του γαυγίσματος του «Μπαλούρδου» τρυπώνουν όπου μπορούν ή μένουν μέσα στο σχολείο.

Οι χωριανοί διαμαρτύρονται στον Κατσανιώτη και αυτός τους απαντά «οποιανού του βαστάει ασ τον σκοτώσει παληκαρίσια, όχι μπαμπέσικα».

Κάποιο βράδυ η Μόρφω επιστρέφει στο σπίτι της με την «Ψαριά». Κατεβαίνοντας το μονοπάτι στη ρεματιά την Παπαδέικη, ακούει ένα δυνατό θόρυβο. Πλησιάζοντας στο κατώι, αντιλαμβάνεται ότι ο θόρυβος προέρχεται από τις κότες της. Ξεπεζεύει και τρέχει σαν αστραπή. Κλείνει γρήγορα το ένα φύλλο της πόρτας, που είναι ανοικτό, και κοιτάζει μέσα να δει τον επισκέπτη που δημιουργεί τέτοια ανησυχία στα ζωντανά της.

Διαπιστώνει ότι ο επισκέπτης είναι ο «Μπαλούρδος» και αμέσως ετοιμάζει στο μυαλό της το σχέδιο εξόντωσής του.

Ανεβαίνει στο σπίτι και από την «γκλαβανή» κατεβαίνει σιγά- σιγά με ένα γκριζάρι από το ένα χέρι και το λύχνο από την άλλη.

Τα παιδιά της παρακολουθούν με αγωνία και προτρέπουν τη μητέρα τους να αφήσει τον «Μπαλούρδο» που γρατζουνάει την πόρτα να φύγει, γιατί θα της επιτεθεί. Πραγματικά αυτός επιτίθεται μόλις η Μόρφω κατεβαίνει κάτω και τον πλησιάζει. Με δυο τρία κτυπήματα μελετημένα, χωρίς πανικό, ψύχραιμη και δυνατή σαν το μικρόσωμο Δαυίδ, με το γκριζάρι καταφέρνει να τον εξοντώσει.

Μετά τον δένει και μέσα στη νύχτα τον πετάει στου Σκούρα το ρέμα (Σκατόρεμα), συμβουλεύει δε τα παιδιά της να μην πούνε τίποτα στον πατέρα τους, άμα γυρίσει από τα μαγαζιά, πράγμα που το κάνουν.

Περνούν δυο μέρες χωρίς κανένα σχόλιο στο χωριό. Το βράδυ της δεύτερης μέρας, επιστρέφοντας ο Παναγιώτης από την αγορά ανακοινώνει στη

Μόρφω και στα παιδιά ότι ο γέρο- Κατσανιώτης σχολιάζει την απουσία του «Μπαλούρδου». Τότε η Μόρφω βρίσκει την ευκαιρία και με σοβαρότητα του ομολογεί και του εκμυστηρεύεται το συμβάν στο κατώι του σπιτιού τους.

Την άλλη μέρα το πρωί ο Παναγιώτης ανακοινώνει στον Θύμιο Κατσανιώτη με κρυφό κάμαρι, μέσα στο Βακούφικο του Τσίγα στην πλατεία, το κακό τέλος του σκύλου του από τη Μόρφω.

Εκείνος τον ακούει προσεκτικά αλλά δεν τον πιστεύει και νομίζει πως αστειεύεται. Ακούγοντας τις λεπτομέρειες του φόνου ζητά τις αποδείξεις.

Στου Σκούρα το ρέμα διαπιστώνει την αλήθεια και κατευθύνεται στο σπίτι της Μόρφως για να της δώσει συγχαρητήρια για την πράξη της.

Τα χρόνια περνούν και η Μόρφω παραμένει η ίδια δυναμική και δραστήρια γυναίκα, που αντιστέκεται, πρωτοπορεί και νοιάζεται πάντα για την οικογένειά της, ιδιαίτερα για τα κορίτσια της, τα οποία θεωρεί ότι χρειάζονται την προστασία και τη βοήθεια.

Γύρω στα 1935, κάποιο φθινόπωρο, ετοιμάζεται να πάει με άλλους συγχωριανούς στο μεγάλο παζάρι της Υπάτης να αγοράσει προικιά για τα κορίτσια της. Μέσω της Οίτης, από τις Καταβόθρες, πάνω στην «Ψαριά» κατεβαίνουν προς την Υπάτη. Μόλις φτάνουν πιάνει μεγάλη καταιγίδα και δυνατή βροχή. Ο Σωριάς (Σουριάς) το χαντάκι που ξεκινά από το ύψος της Οίτης και καταλήγει στα καμποχώρια αγγριεύει και με τα νερά που συγκεντρώνει μετατρέπεται σε μεγάλο ποτάμι, το οποίο συμπαρασύρει πέτρες, ξύλα, κλαδιά δέντρων και ό,τι άλλο βρεθεί μπροστά του.

Είναι γνωστό ότι οι δίκες στις ορεινές περιοχές όπως το Μαυρολιθάρι, τη Μουσουνίτσα, την Κουκουβίστα γίνονται τον Ιούνιο, Ιούλιο και Αύγουστο και το Πρωτοδικείο Γραβιάς είναι αυτό που ανακοινώνει τον τόπο και την ημερομηνία διεξαγωγής των δικών.

Οι δίκες γίνονται στην αίθουσα του Σχολείου, όπου παρακολουθούν πολλοί κάτοικοι αλλά προσέρχονται και από τα γύρω χωριά.

Από τον Απρίλιο του 1939 ως το 1942 μένει ο Ειρηνοδίκης Ιάσων Σελάς, ένας σαραντάρης ομορφάντρας με τη γερμανίδα γυναίκα του.

Ο,τι απόμεινε από το Παπαδέικο σπίτι.

Κάποιο διάστημα, στην περίοδο της Κατοχής ο Σβάρνας, Ταγματάρχης του Ε.Λ.Α.Σ που οφείλει το όνομά του στο γεγονός ότι εκτροχιάζει, σβαρνίζει τα τραίνα στο Μπράλο και προξενεί ζημιές στους Γερμανούς.

Στα πέτρινα χρόνια του 2 Αντάρτικου, το 1945 αναλαμβάνει ο Παναγιώτης καθήκοντα Προέδρου, μετά από νομοθετική ρύθμιση του Γεωργίου Παπανδρέου η οποία καθορίζει ότι «αναλαμβάνουν την Τοπική Αυτοδιοίκηση οι Δήμαρχοι και οι Πρόεδροι πριν τον Μεταξά, οι οποίοι δε συμμετέχουν καθ' οιονδήποτε τρόπο με τα στρατεύματα Κατοχής».

Τότε εκτελούνται από τους Αντάρτες στο καφενείο του Τσακμάκη οι Γεώργιος Πριόβολος (Τσακμάκης), Ευθύμιος Χαραλάμπους (Χαιλέρης) και Ιωάννης Δανιήλ ως προδότες καλείται ο Παναγιώτης στο στρατηγείο του ΕΛΑΣ.

Ο αρχηγός τον διατάζει να φροντίσει να «ειδοποιηθούν οι οικείοι των φονευθέντων να προσέλθουν προς ταφήν των νεκρών άνευ κλαυθμών και οδυρμών». Ο Παναγιώτης ενεργεί έξυπνα και απαντά ότι δε γνωρίζει τους «φονευθέντας» και επομένως δεν μπορεί να ειδοποιήσει τους οικείους.

Ο αρχηγός των ανταρτών του απαντά «ο ένας είναι που έχει το καφενείο(Γ. Πριόβολος), ο άλλος που έχει αδελφό Ταγματάρχη στη Λαμία(Χαραλάμπους-Χαιλέρης) και ο άλλος που έχει το μύλο και ξέρει αγγλικά». Στη συνέχεια με πολύ σοβαρό ύφος τον διατάζει η ετοιμασία των νεκρών να γίνει μόνο από τη γυναίκα του, τη Μόρφω, χωρίς βοηθό και χωρίς συγγενείς

Συνεχίζεται

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Μολιέρου: Ένας Αριστοκράτης Κερατάς!

σχόλιο του Προκόπη Πάχτα

Στις 17 Αυγούστου δόθηκε θεατρική παράσταση, στο γήπεδο του μπάσκετ, με το έργο του Μολιέρου «Ένας Αριστοκράτης ...Κερατάς». Ήταν μια προσφορά της Δημαρχίας μας.

Μεταξύ των θεατών ήταν και ο επισκέπτης και φίλος του χωριού μας Προκόπη Πάχτα που μας έστειλε τα ακόλουθα σχόλια:

...Στο θέατρο της Καλοσκοπής λοιπόν, τα σκηνικά είναι απλά, οι προϋποθέσεις ήχου και φωτισμού στοιχειώδεις. Στον ουρανό ένα υπέροχο, μεγάλο φεγγάρι να κοινώνει τα μυστικά του στις νυχτερικές κορυφές της Γκιώνας.

Στην σκηνή οι χαρακτήρες του Μολιέρου: το ηλικιωμένο, αριστοκρατικό αντρόγυνο που έκαναν την ανάγκη φιλοτιμία και πούλησαν τη νεαρή κόρη τους στον, κατώτερο κοινωνικά, αλλά πλούσιο χωριάτη, με την προσδοκία ότι τα λεφτά του θα κάλυπτε τα χρέη τους. Η όμορφη θυγατέρα τους που δεν έχει λόγο να είναι πιστή στον σύζυγό της, αφού, όταν πούλησε το σώμα της, ξεπούλησε και την αρετή της. Ο άεργος, αλλά νέος, όμορφος, πλούσιος γνώστης των καλών τρόπων και της τέχνης του ξίφους υποκόμης, ο οποίος αντιμετωπίζει τον γαμπρό σαν φιγούρα χωρίς τίτλο, δίχως χάρες, χωρίς ξίφος. Αυτός που λιμπι-

ζόταν την κοινωνική άνοδο, αγωνιούσε να γίνει δεκτός στους ανώτερους κύκλους και να πάρη λίγη από την αίγλη τους, πίστευε ότι θα τα κατάφερνε με τα λεφτά και ξέχασε, πονηρός αυτός, ανάμεσα σε παμπόνηρους, ότι δεν γίνεται «τρία η αλεπού, πέντε τ' αλεπόπουλα»

Το κοινό, καθισμένο στις τιμεντένεις κερκίδες του ανοιχτού γηπέδου μπάσκετ της Καλοσκοπής κάλυπτε όλες τις ηλικίες: από παιδιά μέχρι αυτή των παππούδων και γιαγιάδων.

Και βέβαια προτιμώ το κοινό που αποτελείται από τους παππούδες και τις γιαγιάδες με σκαμμένα πρόσωπα. Το κριτικό τους ένστικτο είναι σαφώς ανώτερο από αυτό του κοινού με τα τσιτωμένα πρόσωπα και τους ανορθωμένους γλουτούς που η μοναδική, ουσιαστική επαφή του με την τέχνη είναι η επίσκεψη στον πλαστικό χειρουργό.

Πρέπει να δοθούν συγχαρητήρια στον σκηνοθέτη και ηθοποιό Παύλο Λιάρο, που επέλεξε να μας παρουσιάσει το Μολιέρο και όχι μια προσέγγιση στον Μολιέρο. Το κλασσικό θέατρο είναι αξεπέραστο, τουλάχιστο μέχρι τώρα, ενώ οι διάφορες προσεγγίσεις ξεχνιούνται γρήγορα...

Το νέο Δ.Σ. της Ομοσπονδίας Συλλόγων Φωκίδας

Η σύνθεση του νέου Δ.Σ. της Ομοσπονδίας Συλλόγων Φωκίδας που προέκυψε από τις εκλογές της 11ης Ιουνίου 2008, έχει ως ακολούθως:

Πρόεδρος : Γεώργιος Πουρνάρας
 Αντιπρόεδρος Α' : Σπύρος Κυριάκης
 Αντιπρόεδρος Β' : Όλγα Σταθοπούλου
 Γεν. Γραμματέας : Αθανασία Βανδώρου
 Αναπλ. Γεν. Γραμμ. : Βασιλική Γκελεστάθη
 Ταμίας : Γεώργιος Χαμηλός
 Αναπλ. Ταμίας : Γεώργιος Σταματόπουλος
 Έφορος Πολιτιστικών Εκδηλώσεων: Πόπη Γαϊτάνη

Έφορος Δημοσίων Σχέσεων : Δήμητρα Μπελούμπαση
 Έφορος Συνεργασιών με Ιδιωτικούς και Δημόσιους Φορείς : Κων/νος Τούμπας
 Έφορος Επικοινωνίας και Συνεργασίας με τους συλλόγων των Φωκaiών : Χρήστος Λελίκος.

Για την Εξελεγκτική Επιτροπή: Αναγνωστοπούλου Δήμητρα, Αποστολοπούλου Καίτη, Σκουρογιάννη Θάλεια.
Ευχόμαστε καλή επιτυχία στο έργο τους.

Από την Κοινωνική μας Ζωή

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Ο **Νίκος Βογιατζής** και η **Πέπυ Δανιήλ**, κόρη του Νίκου Ι. Δανιήλ, απέκτησαν κοριτσάκι.

Ο **Κώστας** και η **Μίνα Αδάμ** (εγγονός του Κώστα Κεραμίδα) απέκτησαν κοριτσάκι.

Ο **Ιωάννης Γεωργ. Δρόλιας** και η **Ανδρονίκη Ιωαν. Γιαννακάκη** απέκτησαν την πρώτη τους κόρη.

Ο **Τάσος** και η **Γωγώ Χασιακού** απέκτησαν το δεύτερο παιδί τους που είναι αγοράκι.

Να ζήσουν τα νεογέννητα!

ΓΑΜΟΙ

Ο **Γιώργος Χαραλαμπόπουλος** και η **Μαρία Ορφανίδου** (κόρη της Πέπης και εγγονή της Μαρίας Μαργαρίταινας), ένωσαν δια βίου τις ζωές τους στον Ι. Ναό Αγίου Κωνσταντίνου, στο κτήμα Νάσιου-τζικ. Ακολούθησε δεξίωση στον ίδιο χώρο

Ο **Δημήτρης Π. Σκούφος** και η **Ειρήνη Ανδρεάδη** τέλεσαν τους γάμους τους την Παρασκευή 19.9.2008 στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου στη Σαρωνίδα. Ακολούθησε δεξίωση στη «Βίλα Πέλαγος», στο Λαγονήσι.

Ο **Γιάννης Παναγ. Μαλεβίτσας** και η **Κατερίνα Βενιζέλου** τέλεσαν τους γάμους τους την Παρασκευή 26 Σεπτεμβρίου 2008 στον Ιερό Ναό Αγίας Σκέπης Παπάγου. Ακολούθησε δεξίωση στο κτήμα «Αργιθέα», στα Σπάτα.

Ο **Νίκος Ιωάννη Βασιλείου** και

η **Μαρία Γεωργίου** τέλεσαν τους γάμους τους στις 4 Οκτωβρίου στον Ιερό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στην Μεταμόρφωση.

Ακολούθησε δεξίωση στην αίθουσα Christin στο «Χρυσό Ελάφι» στην Πάρνηθα.

ΒΑΠΤΙΣΗ

Με μία **παραδοσιακή** τελετή στην εκκλησία του Αγ. Γεωργίου Καλοσκοπής, έγινε, παρουσία πολλών προσκεκλημένων και από τις δύο οικογένειες, η βάπτισή του δευτερότοκου υιού του **Γιάννη** και της **Δέσποινας Αλεξίου**, στις 30/ 08 / 2008. Ο νεοφώτιστος έλαβε το όνομα Βασίλης. Το μυστήριο ακολούθησε δεξίωση στο ξενοδοχείο **Vista** με μοναδικές γευστικές απολαύσεις, τραγούδια και πολλές ευχές. **Αυτή τη χάρη έχουν τα μυστήρια όταν γίνονται στην Καλοσκοπή...**

ΠΕΝΘΗ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΡΣΟΣ
(1922-2008)

Ένας ακόμη της παλαιάς φρουράς έφυγε από κοντά μας. Ο **Γιάννης Βάρσος** (Τρικούπης) μας άφησε χρόνους. Είχε γεννηθεί στο χωριό όπου πέρασε και όλη του τη ζωή. Ασχολιόταν κυρίως με εργολαβικές εργασίες. Είχε εξελιχθεί σε σπουδαίο κατασκευαστή οικοδομών. Μάλιστα είχε αναπτύξει οικοδομική δραστηριότητα στον Πανουργιά (Δρέμισσα). Τα σπίτια που φέρνουν τη σφραγίδα του είναι ξεχωριστά. Την τέχνη του μετέδωσε στο γιό του Τάκη που σήμερα είναι στο χωριό μας ένας από τους βασικούς εργολάβους.

ΠΑΝΑΓ. Γ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
(1925-2008)

Αιφνίδια μας έφυγε ο Τάκης Χριστοδούλου (Καραγιώργος), κατά τη διάρκεια της παραμονής του στο χωριό. Ο Τάκης είχε γεννηθεί στην Καλοσκοπή και εκτός από γεωργός ήταν και σπουδαίος ξυλουργός, τέχνη που είχε διδαχτεί από τον πατέρα του. Με τη σύζυγό του Μαρία είχαν αποκτήσει δύο παιδιά τον Γιώργο που είναι αξιωματικός στην αεροπορία και την Παναγιώτα.

«ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ ΒΥΘΙΣΤΗΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΛΥΠΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΝΑ ΨΕΛΛΙΣΩ ΕΝΑ ΔΑΚΡΥ. Ν' ΑΦΗΣΩ ΠΙΣΩ ΜΟΥ ΤΗΝ ΑΠΟΓΝΩΣΗ. ΚΑΙ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΩ ΩΣ ΕΚΕΙ ΠΟΥ Η ΨΥΧΗ ΜΑΤΑΙΩΜΕΝΗ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΦΤΑΝΕΙ ΚΑΠΟΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΟΡΓΗ. ΤΟΣΟ ΗΜΟΥΝ ΠΟΛΥ ΛΥΠΗΜΕΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΝΑ ΣΚΕΦΤΩ ΟΥΤΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ.»

*Για τον αγαπημένο μου πατέρα που έφυγε ξαφνικά...
Γιώτα Χριστοδούλου*

Από την ποιητική συλλογή ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΥΠΗΣ του ΘΑΝΑΣΗ Π. ΚΩΣΤΑΒΑΡΑ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Γ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ - ΒΛΑΧΟΥ (1925-2008)

Απεβίωσε στις 10.4.2008 η Αικατερίνη. Η λυγερή κρητικοπούλα ήταν σύζυγος του Γιώργου Φ. Αντωνίου Βλάχου και μαζί είχαν αποκτήσει τρεις κόρες, την Δήμητρα, την Έλλη και τη Φωτούλα, οι οποίες πλούτισαν τον Γιώργο και την Κατίνα με εγγόνια και δισέγγονα.

Η εξόδιος ακολουθία εψάλη την επομένη στο Β' Νεκροταφείο Αθηνών.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

ΣΑΒΒΟΥΛΑ ΤΟΥΜΠΑ

Στις 9.9.2008 έγινε στον Άγιο Γεώργιο Καλοσκοπής, παρουσία πολλών συγγενών και φίλων, το 4οήμερο μνημόσυνο της Σαββούλας Τούμπα.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΚΟΛΛΥΡΗ (1923 - 2008)

Την Κυριακή 10 Αυγούστου 2008 στον Ιερό Ναό του Αγ. Γεωργίου της γενέτειρας Καλοσκοπής ετελέσθη το 40ήμερο μνημόσυνο του λίαν αγαπητού συμπολίτη μας και για πολλά χρόνια Γεν. Γραμματέα του Συνδέσμου μας, **Γεωργίου Ν. Κολλύρη**. Η ιεροτελεστία στην οποία παρέστη πλήθος συμπολιτών και φίλων του εκλιπόντος έγινε σε κατανυκτική ατμόσφαιρα και τελείωσε με συνοπτική ομιλία για τη ζωή του, του κ. **Σπύρου Πολίτη**, την οποία παραθέτουμε για την πληρότητα του αναμνηστικού αυτού χρονικού.

"Με βαθύτατη θλίψη και συ-

γκίνηση παρευρισκόμεθα σήμερα στο ιερό τούτο σκηνικό. Αναπέμπονται δεήσεις προς τον Παντοκράτορα Θεό για την ψυχή του προσφιλοῦς μας Γιώργου, απο τον ιερέα της εκκλησίας, απο την αγαπημένη του σύζυγο, απο τα παιδιά του, τα εγγόνια του, τους αδελφούς του και όλους ημάς που συμπαρευρισκόμεθα στον ιερό τούτο χώρο. Του Γιώργου που πριν απο 40 ημέρες άφησε τον επίγειο τούτο κόσμο. Και ήδη στην περιβάλλουσα ατμόσφαιρα, στην οποία το ανθρώπινον εξαιρείται και συναντά το Θεῖον, φτερουγίζει σήμερα, αυτή η ώρα, η ψυχή του Γιώργου και όχι μόνον. Προβάλλεται σήμερα στο ιερό τούτο στερέωμα και η μορφή του, ιλαρή, αιθέρια, υπερούσια.

Τον γνώρισα στην ευτυχισμένη περίοδο των παιδικών μας χρόνων. Όταν ο λεβέντης πατέρας μου πρόσχαρος προσήρχετο να ιερουργήσει στον Αη-Γιώργη ή όταν η γιαγιά μου ερχόταν να καλλιεργήσει τα κτήματα της. Αυτά τα ταξίδια τότε διεύρυναν το στενό και περιορισμένο κοινωνικό μου περίγυρο. Η συντροφιά της Κουκουβίστας και τα βιώματα της με το Δήμο της Θείας Χάϊδως, το Γιώργο της Θείας Μητρούλας Κολλύραινας, με τον Καραμητράκο, με το έμφυτο χιούμορ, το Γιώργο το Χασιακό με τις σκέψεις του και τις επιφυλάξεις του, τον Χρήστο Μαλεβίτση με τις καλές του προθυμίες. Όλα αυτά με επίκεντρο την ακάματο δραστηριότητα και την τόλμη του εξαδέλφου Γιώργου, μένουν βαθειά χαραγμένα στην μνήμη μου και αναπλάθονται σήμερα.

Και ύστερα, οι αναμνήσεις απο το Γυμνάσιο αρρένων στη Λαμία. Πάντα συνοδοιπορούντες με το Γιώργο. Κοινές οι θλίψεις και οι χαρές, οι επιτυχίες και οι αποτυχίες, τα βιώματα του Β' Παγκοσμί-

ου Πολέμου, οι συναισθηματικοί απόηχοι των οικογενειακών προβλημάτων. Κοινός επίσης ο τρομερός διάπλους του τρικυμισμένου ωκεανού της κατοχής, η αντιμετώπιση της πείνας, οι αναταραχές και οι δυσκολίες των σπουδών. Στο Γυμνάσιο αρρένων Λαμίας, στην μακρινή τότε ξενητιά, στη Λαμία που απείχε απο τις γενέτειρες 9 ώρες χωρίς επικοινωνία και συγκοινωνίες.

Και πάντα ο νους του Γιώργου, όπως όλων μας, στο χωριό, στους γονείς του, στο μπάρμπα Νίκο, στη Θεία Δημητρούλα, στη γιαγιά τη Ζωή, στο Θύμιο και στο Βασιλάκη, στη Ζωή, στη Μαρία. Ο νους του πάντα στην "Ιθάκη" του, στην όμορφη γή που γεννήθηκε, με την οποία είχε δεσμούς ακατάλυτους.

Μετά τις γυμνασιακές σπουδές και την "Οδύσσεια" της κατοχής και του πολέμου, οι δρόμοι μας χώρισαν, οι ψυχές μας έμειναν ενωμένες.

Ο Γιώργος σπεύδοντας να έλθει αρωγός στις ανάγκες της πατρικής του οικογένειας διορίστηκε υπάλληλος στον τότε Σ.Ε.Κ. Εκεί εργαζόταν με υψηλό συναίσθημα ευθύνης και αφοσίωσης στο καθήκον. Διακρίθηκε γι' αυτό και για τα κοινωνικά του, προηγμένα συναισθήματα που έτρεφε προς τους συναδέλφους του και προς το κοινωνικό σύνολο και με αυτές τις προϋποθέσεις εκτιμήθηκε και προωθήθηκε στον ανώτατο υπηρεσιακό βαθμό, με τον οποίο συνταξιοδοτήθηκε.

Εν τω μεταξύ παντρεύτηκε την εκλεκτή σύντροφο του Νίτσα και δημιούργησε οικογένεια με τα παιδιά του και τα εγγόνια του.

Ως συνταξιούχος ικανοποίησε το όνειρο του. Επέστρεψε και παρέμεινε στο πατρικό του σπίτι απο την άνοιξη ως τις αρχές του χειμώνα κάθε χρόνο. Προσέφερε δε, ως επίτροπος, τις υπηρεσίες

του στον ιερό τούτο ναό, επί μακρό χρονικό διάστημα. Αφοσιωμένος στο χωριό, στην οικογένεια του, στους συμπολίτες του, στα ιερά του τόπου του, στην τροφή, περνούσε ήρεμος τις τελευταίες ημέρες της ζωής του. Και μια γαλήνια καλοκαιρινή νύχτα η ψυχή του αποχωρίστηκε από τα υλικά δεσμά της και ανέβηκε στα ουράνια. Ήδη γαλήνια, ελαφρά με τα τελευταία φτερουγίσματα υψώνεται προς την αιωνιότητα. Η ψυχή του προσφιλοῦς μας Γιώργου. Ας είναι αιώνια η μνήμη του.

Α Γ Ι Ο Γ Ρ Α Φ Η Σ Η Α Γ Ι Α Σ Ε Λ Ε Ν Η Σ

Ο χωριανός μας αιογράφος Μάριος Πολυχρονιάδης σε συνεννόηση με τον ιερέα και το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο σχεδίασε την αιοκατάταξη των τοιχωμάτων του εξωκκλησιού της Αγίας Ελένης στο Κεφαλόβρυσο και πολλοί πιστοί έδωσαν παραγγελίες και αιογραφήθηκε ο προστάτης τους άγιος.

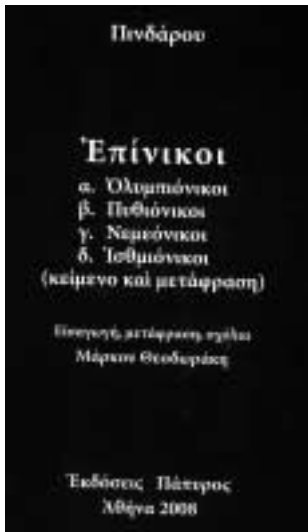

Το έργο είναι στην ολοκλήρωση και τώρα δε θα λέμε το τραγούδι «εις το βουνό ψηλά εκεί είναι εκκλησιά ερημική...», αλλά θα λειτουργεί περισσότερες φορές στο χρόνο και όχι μόνο στις 21 Μαΐου!

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΑΣ ΞΕΧΝΟΥΝ

84	Τσιρώνη Κατίνα του Ανδρέα στη μνήμη του συζύγου της Παναγιώτη, του αδελφού της Γιώργου και εξαδέλφου της Χρήστου Χαμηλού	30	107	Ράπτης Γιάννης στη μνήμη Τασίας Σκεπετάρη	50
91	Αποστόλου Μώρη Ευαγγελία στη μνήμη Γεωργίου Ν. Κολλύρη	50	108	Ράπτη Λίνα στη μνήμη Τασίας Σκεπετάρη	50
92	Δρόλιας Γιώργος	50	109	Γεώργιος και Ιωάννα Πριοβόλου	50
93	Μώρης Θεόδωρος του Παναγ.	50	110	Γουριώτου Έφη στη μνήμη Γεωργίου Μαντά	30
94	Δανιήλ Δήμ. στη μνήμη του συζύγου της Γεωργίου .	20	111	Φίκα Βάσω στη μνήμη του πατέρα της Νικολάου . .	50
96	Ποδάρα Αι. στη μνήμη του συζύγου της Δημητρίου .	25	112	Φίκας Περικλής	50
97	Ποδάρα Αικατερίνη στη μνήμη Κούλας & Πέτρου Κουτσουβέλη	25	113	Πριοβόλου Αικατερίνη στη μνήμη του συζύγου της Γεωργίου Πριόβολου	50
98	Δεληγιάνη Άννα (Πολύδροσο) στη μνήμη Ευθυμίου Χαμηλού	20	114	Βλάχου Κατίνα στη μνήμη των γονέων της Δημητρίου & Ευθυμίας Αυγερινού	10
99	Παπανικολάου Γιώργος (Λειβαδιά) στη μνήμη των εξαδέλφων του Ευθυμίου Χαμηλού και Ηλία Μπουρτζάλα	50	115	Αδάμ Ελένη (Λιβαδειά)	20
100	Αχλαδάς Λάμπρος (ALAS) στη μνήμη των γονέων του, του αδελφού του Ταξιάρχη, Μαρίτσας Κόλλια και Ελένης Ιωάν. Αχλαδά	50	116	Μπουκουβάλας Απόστολος στη μνήμη του Γιάννη, Κωνσταντίνας, Δήμου Μπουκουβάλα & Ξανθούλας Ραπτοπούλου	20
101	Δανιήλ Μαρία (Λαμία)	20	117	Λεβέντη Καίτη (Θεσ/νίκη) στη μνήμη των γονέων της Γιάννη & Κωνσταντίνας & του αδελφού της Δήμου Μπουκουβάλα	50
102	Δανιήλ Καίτη του Ηλία (Λαμία)	20	118	Δρόλιας Γιάννης του Γεωργίου	30
103	Ακτύπης Ανδρέας στη μνήμη Τασίας Σκεπετάρη . .	40	119	Χριστίδης Παναγιώτης (ΗΠΑ)	200 \$
104	Στεφανιώτη Ιφιγ.στη μνήμη Τασίας Σκεπετάρη . . .	50	120	Κυριάκος Αθανάσιος (Καλοσκοπή)	20
105	Φίλοι Τασίας Σκεπετάρη στη μνήμη της προσέφεραν:	50	121	Αυγερινού Αικατερίνη	20
106	Ράπτης Δημήτρης στη μνήμη Τασίας Σκεπετάρη . .	50	122	Μπουρτζάλας Σπύρος	20
			123	Μπουκουβάλας Ευθύμης Γ.	20
			124	Λευκαδίτη Γεωργία του Δ.	10
			125	Ταρασιδης Νίκος & Γεωργία	50
			126	Παπανικολάου Παναγώτης (Λιβαδιά)	50
			127	Γληγόρη Μαρία	10

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ:

Μάρκου Θεοδωράκη
«ΕΠΙΝΙΚΟΙ»

Ο φίλος του χωριού μας φιλόλογος **Μάρκος Θεοδωράκης** εξέδωσε πρόσφατα στις εκδόσεις «Πάπυρος» μια πολύ επιμελημένη και προσεγμένη μετάφραση

των **Επινίκων του Πινδάρου**, του μεγαλύτερου λυρικού ποιητή της αρχαίας Ελλάδας.

Ο Πίνδαρος, ο μεγαλοφυής αυτός ποιητής, γεννήθηκε περί το 520 π.Χ. στις Κυνός Κεφαλές, ένα χωριό κοντά στη Θήβα και πέθανε στο Άργος σε ηλικία 80 ετών. Με το μεγαλειώδες έργο του κέρδισε την αναγνώριση και τον θαυμασμό όλης της Ελλάδας, και όχι μόνο, όπως μαρτυρείται από τις τιμές των οποίων αξιώθηκε και κατά τη διάρκεια της ζωής του και μετά το θάνατό του. Τον αποκάλεσαν «Θηβαία λύρα», «Μουσών ιερόν στόμα», «Θήβης ελικώνιο κύκνο». Συνέθεσε κάθε είδος χορικής ποίησης, ύμνους, παιάνες, διθύραμβους, εγκώμια, κ.ά.

Από το σύνολο του έργου του περιήλθαν σε μας ακέρατοι, δυστυχώς, μόνο οι *Επίνικοί* του. Πρόκειται για 45 ωδές, όπου εγκωμιάζονται, κατά κανόνα, νικητές των μεγάλων Πανελληνίων αγώνων. Εξ αυτών, οι 14 αναφέρονται σε Ολυμπιονίκες, οι 12 σε Πυθιονίκες, οι 11 σε Νεμεονίκες και οι 8 σε Ισθμιονίκες.

Οι *Επίνικοι* γράφονταν κατά παραγγελία των ίδιων των νικητών ή του περιβάλλοντός τους, για να ψαλλούν από χορό φίλων και συνομηλίων κατά τη θριαμβική επιστροφή τους στην πατρίδα, και μάλιστα, κατά τη στιγμή που εισέρχονταν στον ναό του πολιούχου θεού ή στην οικία τους. Τον χορό προετοιμάζε και δίδασκε συχνά ο ίδιος ο ποιητής, που ερχόταν στην πόλη, για να παρευρεθεί στον εορτασμό.

Τους *Επίνικους* μετέφρασε ο Μ.Θ. με έμπνευση, σεβασμό και αγάπη προς το αρχαίο κείμενο. Της μετάφρασης προηγείται κατατοπιστική εισαγωγή

για τον ποιητή και το έργο του, ενώ, μετά από κάθε *Επίνικο*, ακολουθούν διαφωτιστικά σχόλια για την πληρέστερη κατανόηση του κειμένου. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει ο κατάλογος που παραθέτει ο μεταφραστής στο τέλος του βιβλίου: Αποτελείται από 1268 λέξεις κοινές στον Πίνδαρο και στη νεοελληνική γλώσσα, λέξεις, που όπως υπογραμμίζει ο Μ.Θ. «μεταφέρουν με αμείωτο σφρίγος, επί 2.500 χρόνια, τη λεπτοφυή βαθύνοια της ελληνικής εσωτερικότητας· την αείζωη δόξα του ελληνικού λόγου· το εκφραστικό σκάνδαλο των αιώνων».

Μικρό δείγμα της απαράμιλλης ποιητικότητας του πινδαρικού λόγου παρέχουν οι παρακάτω στίχοι, που περιγράφουν τις απολαβές των δίκαιων ψυχών, καθώς οδηγούνται εκεί

*όπου το νησί
των μακάρων ωκεάνιες περιπνέουν αύρες·
άνθη χρυσαφιά λάμπουν άλλα σε δέντρα αγλαά
της στεριάς, άλλα τρέφει το ύδωρ,
στα χέρια τυλίγουν κοσμήματα και στεφάνια
φορούν με του Ραδαμάνθη τις ορθές αποφάσεις·
Ή, οι στίχοι με τους οποίους αποδίδει την υπερκόσμια δύναμη της μουσικής του θεού Απόλλωνα, τι στιγμή που παίζει τη λύρα:*

*Κοιμάται πάνω
στο σκήπτρο του Δία ο αετός
με χαλαρές και τις δυο του φτερούγες,
ο αρχηγός των οιωνών· μελανό άπλωσες
σύννεφο στο αγκυλωτό κεφάλι του, ηδύ
των βλεφάρων κλείθρο. Κι αυτός καθώς
αλαφροκοιμάται υψώνει την υγρή πλάτη του
από τις δικές σου ριπές κατεχόμενος.*

Ή το περίφημο ήδη στην αρχαιότητα απόφθεγμα του, το σχετικό με την αβεβαιότητα και το ασταθές του ανθρώπινου βίου:

Εφήμεροι· τι είναι κάποιος, τι δεν είναι; Όνειρο σκιάς ο άνθρωπος!

Γεωργία Παπαδάκη, Φιλόλογος

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

Ο χωριανός μας **Ευθύμιος Ν. Κολλούρης**, που σταδιοδρόμησε στο Σώμα Ορκωτών Λογιστών όχι μόνο ως ελεγκτής αλλά και ως δάσκαλος της λογιστικής επιστήμης, συνταξιοδοτήθηκε ύστερα απο προσφορά εργασίας 46 ετών. Ήδη ο κύκλος αυτός της ζωής του έκλεισε.

Το ευχάριστο για όλους μας είναι ότι ο Θύμιος θα απολαύσει τους καρπούς τις πολυετούς εργασίας του στο χωριό όπου επέστρεψε και ανέθεσε σε εργολάβο την ανακαίνιση και επέκταση του πατρικού του σπιτιού. Έτσι δε θα τον έχουμε μόνο πρόεδρο της Γενικής Συνέλευσης μια φορά το χρόνο αλλά ως λάτρη του χωριού θα τον συναναστρεφόμαστε πλέον καθημερινά.

ΑΡΧΕΙΟ ΠΑΛΙΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ

Θαυμάσιες παλιές φωτογραφίες που απεικονίζουν χωριανούς μας παλαιότερων δεκαετιών μας παραχώρησε ο χωριανός μας **Κωνσταντίνος Χαμηλός** (Τερλίγκας) που τις διαφύλαξε με αγάπη και άντεξαν στο χρόνο και την πυρπόληση των σπιτιών μας, γιατί ο Κώστας, παλιός φωτογράφος, γνώριζε ότι οι φωτογραφίες πρέπει να διατηρούνται με επιμέλεια και προσοχή.

Σ' ευχαριστούμε Κώστα για την πολύτιμη προσφορά σου.

(Οι φωτογραφίες θα τυπωθούν και τα πρωτότυπα θα επιστραφούν στον κάτοχο τους)

Οι εικονιζόμενοι εύζωνοι του 5/42 Συντάγματος Πεζικού είναι χωριανοί μας, πλην όμως δεν γνωρίζουμε τα ονόματά τους. Παρακαλούμε όποιος γνωρίζει τα στοιχεία τους να μας ενημερώσει. (Φωτογραφία από το αρχείο του Κ. Χαμηλού)

Πετάει ο γαΐδαρος...

Τα δυο συμπαθητικά γαΐδουράκια του Σακαντάρη και της Κωνσταντίνας Κουμπούρη έπαψαν να γκαρίζουν στο χωριό. Δεν άντεξαν στο πέρασμα του χρόνου, εξάντλησαν το όριο της αντοχής τους...

Η Κωνσταντία όμως είχε συνηθίσει τη συντροφιά του, συγκέντρωσε όλες της τις οικονομίες και αγόρασε έναν νέο κυρ Μέντιο... (κατά φωνή κι ο γαΐδαρος, που λένε).

Έτσι τώρα κυκλοφορεί με ένα μεταφορικό μέσο που έχει μεγάλη αντοχή σε σκληρές συνθήκες εργασίας, σε καύσιμα, και κυρίως χωρίς να πληρώνει τέλη κυκλοφορίας και να μη χολοσκάει για την τιμή της βενζίνης.

το δαχτυλάκι

Νίκος Ι. Δανιήλ

Μια λιόλουστη μέρα του Μάη, με τη νοσταλγία ριζωμένη στην καρδιά μου, βρέθηκα στ' όμορφο χωριό μου που το λένε Κουκουβίστα, ψηλά στη Γκιώνα. Είχα κάτσει σ' ένα μαγαζάκι της αγοράς, κάτω από τα γέρικα πλατάνια με τ' απλωμένα τους κλωνάρια, όλο φρέσκα φύλλα γιομάτα, κι απολάμβανα το καφεδάκι μου, αφήνοντας λεύτερη τη ματιά μου να πλανιέται κάτω στα καμπύσια μέρη.

Κόσμος πολύς δεν υπήρχε στο χωριό. Έτσι, καθόμουν μονάχος, ήσυχα, ρεμβάζοντας.

Καθώς αναθυμιόμουν τα παλιά παιδικά μου χρόνια που τάζησα σε κείνα τα μέρη, είδα σε κάποια στιγμή να με πλησιάζει ένας πατριώτης, φορώντας μια λερή τραγιάσκα κι ακουμπώντας στην αγκλίτσα του. Στάθηκε μπροστά μου κι άπλωσε σε μένα το ροζισμένο χέρι του. Ήθελε να με χαιρετίσει, αλλά, όπως κάνουν αρκετοί άλλοι, έτσι κι αυτός, δε μου τόδωκε ολάκερο. Μόνο τα δυο δάχτυλα...

– Τ' Γιάνν' τ' Λιούγκα πιδί δεν είσ' ισύ; με ρώτησε μ' ένα κάπως πονηρό, ας πούμε και χωριάτικο, μισό χαμόγελο.

Τον καλοκοίταξα για λίγο.

– Ολόκληρος! του είπα ύστερα δισταχτικά, μέχρι να ιδώ πού το πάει.

– Ίμένα με γνωρίζεις..., με ξιέρ'ς ποιός είμι;

– Μμμ..., θα σε γελάσω.

– Δεν είμι ου Γιώργους τ'ς Μητρούς..;

Σκέφτηκα να τον πειράξω, μια και νόμισε πως ήμουν ληξιαρχος που έπρεπε να τους γνωρίζω όλους στο χωριό. Κι ας είχα ξενιτευτεί από μικρός.

Δεν το έκαμα όμως, γιατί όλοι οι χωριανοί μου, μου βάζανε τον ίδιο γρίφο, αντί να συστηθούν κανονικά.

– Της Μητρούς είπες; Ποιανής Μητρούς; Έχουμε πολλές εδώ...

– Αει, καημένε μ'... Κρίμα! Έχουμε κι ένα χουράφ' με τριφύλλ', κουντά στου μύλου τ' πατέρα σας... Με θ'μήθ'κ'ς τώ-

ρα;

– Έτσι νομίζω.

Στην πραγματικότητα, δεν είχα θυμηθεί απολύτως τίποτα. Εκείνος, συνέχισε.

– Ποιος είμι, δηλαδή;

– 'Ε..! Τωραδά δε μου τόπες; Ο Γιώργος της Μητρούς...

– Έτσ' μπράβου! Τώρα συνονοηθήκαμε.

Μου 'ρχόταν να γελάσω, αλλά κρατήθηκα. Κι αντί να του ειπώ αυτό που σκεφτόμουν, δηλαδή «εμένα μου λες!», του απάντησα κάτι άλλο, αόριστο:

– Για να το λες εσύ, μάρπα, έτσι θάναι.

– Τι φκιάν'ς, ρε Βασ'λάκη;

– Ο Νικολάκης είμαι..., τον διόρθωσα.

Μια ζωή, οι πατριώτες μου δεν είχαν μάθει το βαφτιστικό μου όνομα και πάντα τόχα καημό που με μπερδεύαν με τον αδερφό μου.

– Α, ου Νίκους... Όσου θ'μάμαι κι κείνουν του μακαρίτ' τουν πατέρα σ'...

– Πώς και σουήρθε τώρα να τον θυμηθείς; Έχει περάσει μισός αιώνας και βάλε, που τον χάσαμε.

– Ε, αφού είδα ισένα, θ'μήθ'κα κι κείνουν. Ήταν πουλύ χωρατατζής άνθρωπος!

– Για νέο μου το λες, μάρπα; Το ξέρω. Αλλά, μη στέκεσαι όρθιος, κάτσε παρέα μου, να σε κεράσω κιόλα... Τι θα πάρεις;

– Τίπουτας...

– Α, δε γίνεται! Θα με προσβάλλεις.

– Άμα είν' έτσ', να πάρου..., γιατί να μην πάρου.

Στράφηκα στον καφετζή, που καθόταν στην πόρτα, με την ποδιά του δεμένη στη μέση του.

– Ψιτ, Βαγγέλη! του είπα. Φέρε και να ουζάκι...

Ο μπαρπα-Γιώργος στρογγυλόκατσε στην καρέκλα, έβαλε την αγκλίτσα

του ανάμεσα στα πόδια του κι ακούμπησε το πηγούνι του απάνω της.

– Η υπόθεσ' σ'κών' τσ'γάρου! τον άκουσα να λέει. Μπάκι έχ'ς κανένα;

– Δεν καπνίζω, μάρπα. Τόκοψα.

– Μπράβου, πιδί μ'! Καλά έπραξες.

Του τσ'γάρου βλάφτ'! Ας τράξου μες την τσέπη μ'...Κάπ' είχα ένα γιουμάτου μπακέτου... Α, νά του! Του βρήκα.

Άναψε ένα τσιγάρο κι άρχισε να φουμάρει θεριακλίδικα. Έφτασε και το ουζάκι και γιόμισε το ποτηράκι του. Πριν το φέρε στο στόμα του, συνέχισε ακάθεκτος:

– Λοιπόν, απ' λες..., μια βουλά..., όσου του θ'μάμαι μόρχεται να ξεστριφτώ στα γέλια..! Μια βουλά, που λες, Βασ'λάκη..., με το μπαρδόν, Ν'κολάκη ήθελα να ειπώ, είχε ανέβ' απ' του μύλου σας, εδώ σιαπάν', στα μαγαζιά ου πατέρας σ', για κανα κρασάκ', κατάλαβες, που τάρεθε του καημένου...

– Μάθαινε και τα χαμπέρια, όμως. 'Ρχόταν και γι' αυτό.

– Ναι, βέβια... Κάθε βράδ' τα σβιτζούραγε με την παλιοπαρέα τ'. Κι όλο αργούσε να γυρίσ' στου μύλου. Ουπότι,

η κυρά-Παναϊού, η μάνα σ', κάθι τόσου, τούβαζι τ'ς φουνές: «– Αμ, άει, μαρέ Γιάνν', γύρνα και κανιά βουλά μέρα

στου σπίτι σ'! Νισάφ' πια! Ούλου νύχτα, μισάνυχτα μαζώνισι...», τούλεε. Ώσπου, ένα βράδ'..., θες του κρασάκ' στ' Τσίγα,

θες η κουλ'τσίνα στ' Μποξά, ή ακόμα κι η κ'βέντα π' αρχίν'σαν στ' Καραμπέτσ' του μαγαζι, – γιατί αυτάνα ήταν τότε τα

μαγαζιά – ου μπαρπα– Γιάνν'ς του παράκανι...

Έφτασι σιακάτ' στου μύλου, τ'ν άλλη μέρα του προυϊ..! Η μάνα σ', εξαγριουμέν', με τα χέργια τ'ς γρουθιές

στ' μέση τ'ς, ήταν έτοιμ' να τουν απουπάρ'... Με προυσέ'εις;

– Αμέ; Λέγε!

– Του λοιπόν..., χα, χα! τι γυρνάει κι τ'ς λέει;

– Πού θες να ξέρω; Σάματι ήμουνα μπροστά;

– Στέκτι καμαρουτός-καμαρουτός κι χαμουγλαστός, στρίβ' κι του μ'στάκι τ', που τόχε στηλώσ' με μαντέκα – όσου του θ'μάμαι...σαν τοιγκέλ' ήταν! – και τ'ς λέει: «– Είδες, Παναϊού, που όλο παραπονιέσαι; Τι έχεις να ειπείς τώρα; Όπως βλέπεις, γύρισα επιτέλους και μια φορά στο σπίτι μας μ'έρα!». Χα, χα χά! Τόξιρις αυτόνο; Όπουτι του θ'μάμαι, γιλάου.

– Πολλές φορές έλεγε, αλλά και έκανε κι άλλα καλύτερα..., συμπλήρωσα εγώ, ως γνώστης τώρα και...άξιο τέκνο του πατέρα μου.

– Μήπους θ'μάσαι κάνια άλλ' ιστουρία;

– Ού! Μία μοναχά; Όσες θες.

– Άειντι, τότενες, πες μου κάνια άλλ', να γιλάσου. Εβίβα!

– Εβίβα, μπάρπα, κι άκου. Θα σου ειπώ κι εγώ μία απ' τις πολλές που ξέρω. Αυτή που μου πρωτόρχεται στο νου. Αλλά δεν πρέπει να με παραξηγήσεις, σύμφωνοι.

– Γιατί να σι παραξηγήσου, περικαλώ;

– Μ' αυτά που θ' ακούσεις...

– Ξεκίνα, πιδί μ'! Κάν' τη δ'λειά σ'!

– Ωραία, λοιπόν! Πρόκειται, στ' αλήθεια, για ένα...ιστορικό γεγονός, από κείνα που μόνο ένας μπαρπα-Γιάννης Λιούγκας, απρόβλεπτος πλακατζής, ήταν σε θέση να...ποιήσει. Κατηφόριζε, που λες, μπαρπα-Γιώργο, ο πατέρας μου απ' το χωριό για το μύλο του, μια μέρα...

Όχι, πάντως, κείνη τη μέρα που θυμάσαι του λόγου σου. Μια άλλη. Ήταν ένα ειδυλλιακό πρωινό, να, καλή ώρα σαν και σήμερα. Τα πουλάκια στα κλαριά καλαηδούσαν χαρούμενα, οι πεταλούδες φλέτραγαν ολόγυρα, οι μπράσκες λιάζονταν στα ζεστά κοτρόνια, οι αϊφαντήδες ύφαιναν περίτεχνα τον ιστό τους, μπας και πιάσουν καμιά μύγα, για φαί..

Α! παρατρίχα να το ξεχάσω. Γινόταν και κάποιος αγώνας...

– Τι σόι αγώνας;

– Δρόμος διακοσιών μέτρων μερμηγκιών! Όχι απλός..., μετ' εμποδίων...

– Χαί, χάι! Ουραία μ' τα λες.

– Ο πατέρας μου ήταν αρκετά καλοδιάθετος, μολοντί εκείνο τον καιρό -εί-

μασαν, βλέπεις, στη δύσκολη δεκαετία του '40– δε νομίζω πως όλα του πηγαίνανε δεξιά... Μπα! Κάθε άλλο. Επειδής, όμως, από φυσικού του ήταν πάντοτε αισιόδοξος άνθρωπος...

– Του ξιέρου αυτόνου...

–...όπως βάδιζε, είχε πιάσει κι ένα λιανοτράγουδο της εποχής, σε ρυθμό τσάρλεστον, που τόχε μάθει όταν πήγε στην Αμερική παρέα με τον Αντρέα το Σαλταπίδα και το σιγανομουρούριζε: «Μπέϊμπυ, πάρε τη Μαρίκα, που δεν έχει προίκα, έχει όμως γ λ ύ κ α, για να σ' αγαπώ...!»

– Χα, χα, χά! Έτσι, έ;

– Έτσι και χειρότερα, να λες, ορέ μπάρπα!

– Γιατί του λες αυτόνου του πράμα;

– Γιατί..., μπάρπα μου..., πώς να στο εξηγήσω τώρα;

– Δυσκοιλεύει, σα να λέμι...

– Το τραγουδάκι δεν έλεγε ακριβώς τη λέξη «γλύκα»...

– Αμ, τι έλεγε, κάνε μ';

– Έλεγε «τρύπα», με το συμπάθειο...

– Ααα! Κατάλαβα...Εβίβα!

Και, κοιτώντας λοξά κατά την πόρτα του μαγαζιού, πρόστεσε ψιθυριστά:

– Δε μας έφιρι και κανιά ελιά ου Βαγγέλ', π' ανάθιμα τουν πατέρα τ'...

– Να συνεχίσω;

– Λέγε, πιδί μ', σι ακώ...

– Όπως έφτανε στον Παλιοσταυρό, κάτω από το σπίτι του Καραπανή..., ξέρεις..., στο σημείο που περνούσε και τ' αυλάκι με το ποτιστικό νερό, μπαρπα-Γιώργο..., εκεί στη ραχούλα με τη στροφούλα, νά σου τη, μπροστά του, μια μικρή χωριατοπούλα, όμορφη και νοστιμούλα...

– Ποια ήταν αυτήν' η τσιούπρα;

– Δε θα σου ειπώ ποια ήταν. Πρώτο και κύριο, γιατί δε θυμάμαι. Και δεύτερο, γιατί δεν κάνει ούτε και να σου την περιγράψω. Θάτανε ντροπή κάτι τέτοιο. Γιατί μπορεί και να ζει ακόμα και να θυμάται το περιστατικό. Εγώ σήμερα απλά, θα την ξαναβαφτίσω. Θα τη βγάλω «Δημητρούλα»...,ας πούμε.

Ο μπάρπας κουνήθηκε στην καρέκλα του. Και τον άκουσα να μονολογεί:

«– Έχει γούστο νάηταν η μάνα μ'! Μητρού τ' λέγαν κι αυτήν'η...»

Κι ύστερα, πιο δυνατά, σε μένα:

– Άειντι, να ιδούμι, τι θ' ακούσουμε, σήμρα.

– Ό,τι θ' ακούσεις, μπάρπα, θάνα η πάσα αλήθεια. Συνεχίζω.

– Συνέχα...

«– Γειά σου, μπάρπα-Γιάννη!», είπε το κοριτσάκι σιμώνοντας, έχοντας το κεφαλάκι του και τα ματάκια του, όπως λέμε, χαμπλά...

«– Καλημέρα, Δημητρούλα!», αντιχαιρέτισε ο πατέρας μου και κοντοστάθηκε.

Χωρίς να το καλοσκεφτεί, σταμάτησε κι η Δημητρούλα. Ίσως νάθελε να πάρει μια ανάσα, για το ζόρι του ανηφοριού. Τι τόθελα η δόλια και σταμάταγε; Κι ακόμα χειρότερα, τι τόθελε να συνεχίσει την κουβέντα;

«– Τι κάνεις, μπάρπα;», ρώτησε αθώα. Ο πατέρας, αφού της έρριξε πρώτα μια διερευνητική ματιά και ζύγιασε καλά την κατάσταση, έβαλε μπρος μια φαινή ιδέα, που τούρθε κείνη τη στιγμή στο νου, κρίνοντας πως οι συνθήκες ήταν ευνοϊκές. Και οι συγκυρίες, επίσης. Έβαλε μπρος ένα σατανικό σχέδιο, για γέλια και για κλάματα...

«– Δεν είμαι καλά, μαρή Δημητρούλα...», είπε μισοκακόμοιρα.

«– Τι έχεις, πονάς πουθενά;», ρώτησε μ' ενδιαφέρον κι αγωνία το κορίτσι.

«– Αχ, τι έπαθα ο έρμος!», κλαψούρισε εκείνος.

«– Δε θα μου ειπείς, μπάρπα...;»

«– Θα σου ειπώ..., αφού επιμένεις... Στραμπούληξα το...δαχτυλάκι μου!»

Και λέγοντας αυτά, της έδειχνε το μικρό δάχτυλο του δεξιού χεριού, τεντωμένο.

Το κοριτσάκι έσκυψε και το περιεργάστηκε.

«– Δεν το βλέπω, καλέ μπάρπα, νάχει τίποτα...Εντάξει είναι, μου φαίνεται».

«– Αφού πονάω, όμως!», ξανάπε με μια γκριμάτσα ο υποκριτής.

«– Κι εγώ, πώς να σε βοηθήσω; Μπορώ;»

«– Μπορείς και παραμπορείς, άμα θες...», της είπε ο πονηρός. Και συνέχισε:

«– Μόνο μην αργείς πολύ, γιατί δε μπορώ να κρατηθώ άλλο εγώ...»

«— Πες μου τι πρέπει να κάνω, για ν' ανακουφιστείς.», είπε πρόθυμα.

«— Όχι τίποτα σπουδαίο... Να! Θα το πιάσεις και θα το τραβήξεις δυνατά, νάρθει ξανά στη θέση του, μόλις σου πω... Σύμφωνα;»

Η Δημητρούλα, πρόθυμο και καλό κορίτσι, δεν έφερε αντίρρηση.

«— Εσύ ξέρεις καλύτερα από μένα, μπάρπα. Αν έτσι πρόκειται να γιάνεις...»

«— Είναι αλάνθαστη η μέθοδος, θα δεις... Έλα, πιάστο, μη φοβάσαι!»

Τι να κάνει και το κοριτσάκι; Έτσι απονήρευτο κι ανυποψίαστο που ήταν, τόπιασε και το κρατούσε σφιχτά.

Ο μπαρπα-Γιάννης, αδιόρθωτο πειραχτήρι και ξεφτέρι της πλάκας...

— Ξιέρου, πιδί μ'... Τουν ήξιρα. Ήταν διάουλους...

— Μου το χαλάς, άμα με διακόπεις...

— Δε θα του ματακάνου. Πάμι παρακάτ'...

— Ο πατέρας μου, λοιπόν, το πειραχτήρι, που πάντα μέσα του κάτι τον γαργάλαγε ευχάριστα στη σκέψη να αιφνιδιάσει τον άλλο, να τον κάνει να τα χάσει, έγειρε τότε μονόπαντα, μ' όλο το βάρος του ριγμένο στο ζερβί του ποδάρι, ενώ την ίδια στιγμή τέντωνε προς τα πίσω το δεξί του...

«— Είσαι έτοιμη, Δημητρούλα;», ρώτησε ανυπόμονα.

«— Ναι, μπάρπα...»

«— Κι εγώ έτοιμος είμαι!», είπε με σημασία. «— Τώρα, τράβα μου το δαχτυλάκι! Και... βάρδα φουρνέλο!»

Καθώς το κορίτσι έβαζε όλα του τα δυνατά και πάλευε να...ισιώσει το δήθεν στραμπουληγμένο δάχτυλο, ένας παράξενος ήχος, μακρύς, οξύς, παραπονιάρικος..., πώς να σου τον περιγράψω καλύτερα..., κάτι σαν σφύριγμα, ή σα να γκρεμιζότανε η ξερολιθιά της Κακιάς Σάρας, ακούστηκε και τάραξε το γαληνεμένο τοπίο... Είναι πολύ πιθανό, που λες, μπαρπα-Γιώργο, ν' ακούστηκε ως απάνω, στα Καλοθανασαϊίκα και να ξύπνησε και τη γριά, τη μαμή. Δεν είμαι σίγουρος.

— Τι ουραία μ' τα λες! Ίδιους ου πατέρας σ' είσι...Χα, χα..! Φτου σου!

Έσκυφα να προφυλαχτώ, μη με βρει η ροχάλα του.

— Άσε τις παίνιες, ρε μπάρπα, γιατί μου κόβεις τον ειρμό. Και μη φτύνεις, μη σου φύγει και η μασέλα...

— Καλά λες.

— Τα πουλάκια, παραξενεμένα, που ποτέ τους δεν είχαν ματακώσει τέτοιο περίεργο ήχο, πάψανε να κελαηδούνε στα κλαριά και τάπιασε μια ανησυχία. Οι μπράσκες τρύπωσαν στα πυκνά βάτα φοβισμένες. Οι αϋφαντήδες χωθήκανε βιαστικά στη χοάνη του ιστού τους, εγκαταλείποντας τις μισοφαγωμένες μύγες που είχαν πιάσει. Κι ένας μαυροκόρακας — άμα θέλεις το πιστεύεις κι αυτό — παράτησε το πλατάκι, εκεί στη ραχούλα με τη στροφούλα που λέγαμε, και πέταξε κρίζοντας πέρα κατά την Κατράχη.

Το κορίτσι, μόλις συνειδητοποίησε τι ακριβώς γινότανε, αναστατωμένο και ντροπιασμένο, παράτησε αμέσως το δαχτυλάκι, παράτησε και τις ευγένειες που επιβάλλουν οι καλοί τρόποι — και δέ, ο σεβασμός προς τους τρανύτερους — και με απέχθεια και αποτροπιασμό, γύρισε και είπε στον πατέρα, καθώς τόβαζε στα πόδια:

«— Ού, να χαθείς, παλιο-Λιούγκα!»

Ο πατέρας, που, το καζίκι πούχε σκαρώσει στο ανύποπτο πλάσμα, ο ίδιος τόπαιρνε γι' αστείο, ξεκαρδίστηκε στα γέλια...

— Του ίδιου π' κάνου κι 'γώ, τωραϊά...

— Κι εσύ γελάς, μπάρμπα, αλλά δε ρώτησες και το κορίτσι...Τέλος πάντων...

Με τη φάρσα του, επιδίωκε τούτο δα: Να ιδεί και ν' ακούσει την αντίδραση του «θύματος».

— Και τι απόγινε, δε μ' λες;

— Θα σου πω. Όπως κινούσε ξανά για το μύλο του, φώναξε στο άφαντο πια κορίτσι, που λάκισε σιαπάνω:

«— Βουλιαμένο απ' τη φασουλάδα!»

Πέρασε καιρός. Ίσως και κάποια χρόνια, θα σε γελάσω. Και μια μέρα, που ο πατέρας είχε βγάλει στο χέρι του έναν δοθίνα...

— Πώς τότεπες αυτόνο...; Δεν τόπιασα καλά.

— Καλόερο...

— Α.., πες του μ' λουθνάρ', να σι κα-

ταλάβου...

— Ακριβώς! Έβγαλε έναν καλύτερο κι είχε το χέρι του δεμένο με γάζες...

— Αχά! Του λοιπόν;

— Έτυχε να συναντηθεί ξανά με τη Δημητρούλα, πούχε στο μεταξύ μεγαλώσει αρκετά. Η συνάντηση έγινε εκεί κοντά στο πέτρινο γιοφύρι των δυο μύλων..., ξέρεις πού...Στης Καραγιώργαινας, ντε!

— Αει, στου λύκου!

«— Καλημέρα, μπάρπα!», είπε κείνη, δείχνοντας ανωτερότητα και ανεξικακία.

«— Καλώς την!» είπε κι ο πατέρας.

Και χωρίς να χάσει χρόνο, συνέχισε:

«— Έλα, μαρή Δημητρούλα και σε γύρευα για μια δουλειά...Ο Θεός σε στέλνει.»

«— Εμένα; τι δουλειά;»

«— Να μου τραβήξεις λίγο το δαχτυλάκι, μαρή..., που με πονάει...»

Το κορίτσι, χωρίς να λακίσει πια, του είπε τότε θαρρετά:

«— Ά, πα πά! Δεν την ματαπαθαίνω!»

«— Μα, τώρα έχω στ' αλήθεια πρόβλημα!», επέμεινε εκείνος. «Κοίτα, τόχω δεμένο. Δε σε γελάω.»

«— Μπάρπα-Γιάννη, να με σ'χωρνάς», τούπε το κορίτσι. «Δεν πρόκειται να σου κάνω τη χάρη. Και δεμένο που τόχεις, δεν σε πιστεύω!»

«— Γιατί, μαναράκι μου; Στ' ορκίζομαι! Νά, να μη σώσω!»

«— Άδικα κοπιάζεις, μπάρπα...»

«— Γιατί, μαρή; Εσύ είσαι καλό κορίτσι...»

«— Γιατί έχω κάνει κι εγώ όρκο, Λιούγκα να μην εμπιστευτώ ποτέ πια!»

Ο πατριώτης, ξεράθηκε στα γέλια, καθώς σηκωνόταν και να φύγει.

— Χα χα χά! Έτο' γιά τούειπι;

— Έτσι δα...

— Μπράβου! Νάεισι καλά, ρε... Βασ'λάκη. Χάρ'κα. Φχαριστώ για του ούζου κι για τ' ανέκδοτου. Ας πάου τώρα σιαπάν' στου σπιτί μ'...

— Να πας, μπάρπα...Και να μη χαθούμε...έ;

— Φεύγου. Πάου να βάνου λίγο ζαιρέ στου γ'μάρι μ', να φάει, π' τ' ακώ κι γκαρίζ'ει παραπουνεμένα...

Παλιά φωτογραφία

Σ' αυτή την παλιά φωτογραφία η οποία μάλλον έχει τραβηχτεί στη δεκαετία του 1960, διακρίνονται από αριστερά στην πρώτη σειρά:

Ιωάννης Δ. Χαμηλός, Παναγ. Μώρης, Παν. Δανιήλ (κρατάει το γιο της Γιάννη), Ανδριάννα Χαμηλού, Καλ. Δανιήλ, Γεωργ. Ι. Δανιήλ, Πάτρα Τζιμούση.

Στη δεύτερη σειρά η Μαγδαληνή Μώρη (Ξεστρούπαινα) Σοφία Μ. Μώρη και δυο Δερμισιώτες.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΘΕΡΜΑΝΣΗ

Ένα πρόβλημα που αντιμετώπιζαν οι πιστοί του Αγ. Γεωργίου κατά τους χειμερινούς μήνες λύθηκε οριστικά με την τοποθέτηση κεντρικής θέρμανσης σε όλους τους χώρους της εκκλησίας (τοποθετήθηκαν πέντε σώματα 80.000 θερμίδων συνολικά).

Ήταν μια πρωτοβουλία του ιερέα μας **παπα Κώστα** και του εκκλησιαστικού μας Συμβουλίου (**Γεωργ. Ν. Αυγερινός, Κων/νος Ν. Αυγερινός, Νικ. Μαλιθίσης, Τριαντ. Τσολλά-**

νας) οι οποίοι αξιοποίησαν τον οβολό μας και πέτυχαν όχι μόνο να ζεσταίνουν τις ψυχές μας αλλά και το σώμα μας.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΑΒΒΑΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Η θαυμάσια αγιογράφιση του εσωτερικού του Αγίου Γεωργίου (προσφορά της οικογένειας Γεωργίου και Ιωάννας Πριοβόλου, με αγιογράφο τον κ. Νίκο Γκακάρα, από τη Λαμία), έχει γίνει πόλος έλξης επισκεπτών, γεγονός που οδήγησε τον ιερέα να έχει ανοιχτή την εκκλησία κάθε Σάββατο απόγευμα.

Όποιος αγαπάει το χωριό ενισχύει τον Σύνδεσμό μας. Στείλτε μας τη συνδρομή σας. Είναι ο μοναδικός μας πόρος. Μην περιμένετε να σας ενοχλήσουμε.

Εισπράκτορα δεν διαθέτει ο Σύνδεσμος.

“Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ”
Τριμηνιαία Εφημερίδα
Ιδιοκτησία: Σύνδεσμος Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας
“Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο-Εκδότης: Βούλα Γρηγοροπούλου,
Πρόεδρος Διοικ. Συμβουλίου)

Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31 • τηλ. & φαξ: 210 52.38.158 • www.kaloskopi.gr

ΗΛ. Σελιδοποίηση - Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία
ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ ΑΒΕΕ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 26 • ΤΗΛ. 5227552